

כהן ישראל

בן יעקב (ברעזסקי) ויענטיל. נולד בכ"א באדר תרפ"ח בירושלים. מילדותו חונך ברוח התורה והמסורת בבית הוריו שבעיר העתיקה ולמד בתלמוד-תורה "עץ חיים". עם התבגרותו החל לעבוד במקצוע היהלומים וברבות הימים רכש לעצמו מכונת-ליטוש ועבד בבית הוריו. כחבר אצ"ל נאסר עם גל המאסרים בעיר העתיקה ונשלח למחנה לטרון ל-3 חדשים. פעם הרגישה אמו שהוא עומד לצאת להתקפה. פרצה

בבכי ואמרה לו: "מי יודע אם עוד אוכה לראות ממך נחת". התרגש מאד ויצא מן החדר ופרץ בבכי אף הוא. התאושש, חזר אל האם ואמר לה: "את בוכה עלי, מדוע אין את בוכה על 6 המיליונים שנהרגו ונשרפו?" עם התחלת המערכה בארץ התגייס להגנת העיר העתיקה ושוב לא יצא משם עד יומו האחרון. לא אחת הדף יחידי התקפות ערביות ופעם גם התקרב עם חבית חמרי-נפץ לעמדת האויב ופוצצה. ביום ז' באייר ה'ש"ח (16.5.1948) פעל בעמדה של גיסן בק והיה אחרון הלוחמים שם. בעמדו למעלה תקף את האויב שנלחם למטה, עד שהערבים, אשר חללים לא מעטים מהם נפלו מכדוריו, פוצצו את הקיר וישראל נורה בראשו. פצוע הועבר לבית-החולים "משגב לדך" ושם מת למחרת היום. הובא למנוחת-עולמים בעיר העתיקה בירושלים.